

Bruksela, 9 grudnia 2025 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2025/0231(NLE)

14941/25
ADD 2

COPEN 329
CYBER 316
JAI 1594
COPS 563
RELEX 1405
JAIEX 126
TELECOM 384
POLMIL 342
CFSP/PESC 1582
ENFOPOL 411
DATAPROTECT 283

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: DECYZJA RADY w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw”

Deklaracja dotycząca kompetencji Unii Europejskiej złożone zgodnie
z art. 64 ust. 3 i 4 Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości
pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw
popelnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych
oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej
w odniesieniu do poważnych przestępstw”

1. Unia Europejska (zwana dalej „Unią”) składa, zgodnie z art. 64 ust. 3 i 4 Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popelnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw” (zwanej dalej „konwencją”), następującą deklarację w odniesieniu do spraw uregulowanych w konwencji.

2. Państwami członkowskimi Unii są: Królestwo Belgii, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Chorwacji, Republika Włoska, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Republika Malty, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Republika Portugalska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii oraz Królestwo Szwecji.

3. Na mocy art. 3 i 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w niektórych dziedzinach Unia ma wyłączną kompetencję, a w innych Unia dzieli kompetencje z państwami członkowskimi. Na mocy art. 4 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) wszelkie kompetencje nieprzyznane Unii w Traktatach należą do państw członkowskich.
4. W tym względzie Unia oświadcza, po pierwsze, że posiada kompetencje do zawierania umów międzynarodowych i wykonywania wynikających z nich obowiązków związanych z przestrzenią wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, która zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. j) TFUE należy do kompetencji dzielonych z państwami członkowskimi. Dotyczy to następujących dziedzin, zgodnie z art. 67 ust. 3, art. 82 ust. 1 i 2, art. 83 ust. 1 i art. 87 ust. 2 TFUE:
- a) zapewnianie wysokiego poziomu bezpieczeństwa za pomocą środków zapobiegających przestępczości, rasizmowi i ksenofobii oraz zwalczających te zjawiska, a także za pomocą środków służących koordynacji i współpracy organów policyjnych i sądowych oraz innych właściwych organów, a także za pomocą wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach karnych i, w miarę potrzeby, przez zbliżanie przepisów karnych,
 - b) współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii oparta na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych, obejmująca zbliżanie przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich w szczególnych dziedzinach proceduralnego i materialnego prawa karnego, obejmująca środki mające na celu:
 - (i) wspieranie szkolenia sędziów i innych pracowników wymiaru sprawiedliwości;

- (ii) ułatwianie współpracy między organami sądowymi lub równoważnymi organami państw członkowskich w ramach ścigania karnego i wykonywania orzeczeń;
- c) ułatwianie współpracy policyjną i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych o wymiarze transgranicznym poprzez ustanowienie norm minimalnych dotyczących:
 - (i) praw jednostek w postępowaniu karnym;
 - (ii) praw ofiar przestępstw;
- d) ustanawianie norm minimalnych dotyczących definicji przestępstw oraz kar w dziedzinach szczególnie poważnej przestępczości o wymiarze transgranicznym. Powyższe dziedziny przestępczości są następujące: terroryzm, handel ludźmi oraz seksualne wykorzystywanie kobiet i dzieci, nielegalny handel narkotykami, nielegalny handel bronią, pranie pieniędzy, korupcja, fałszowanie środków płatniczych, przestępczość komputerowa i przestępczość zorganizowana;
- e) ustanowienie współpracy policyjnej z udziałem wszystkich właściwych organów państw członkowskich, w tym policji, służb celnych i innych wyspecjalizowanych służb organów ścigania, w odniesieniu do zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania i prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie, do takich celów Unia może ustanowić środki dotyczące:
 - (i) gromadzenia, przechowywania, przetwarzania, analizowania i wymiany istotnych informacji;

- (ii) wspierania szkolenia pracowników, jak również współpracy w zakresie wymiany pracowników oraz wyposażenia i badań w dziedzinie kryminalistyki;
- (iii) wspólnych technik śledczych dotyczących wykrywania poważnych form przestępczości zorganizowanej.

5. Po drugie, Unia oświadcza, że zgodnie z art. 16 ust. 2 TFUE, Unia posiada kompetencje do określania zasad dotyczących ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz przez państwa członkowskie w wykonywaniu działań wchodzących w zakres stosowania prawa Unii, a także zasady dotyczące swobodnego przepływu takich danych.
6. W szczególności, niniejszej deklaracji nie należy rozumieć jako skorzystanie przez Unię z możliwości wykonywania jej kompetencji zewnętrznych w odniesieniu do dziedzin objętych konwencją podlegających kompetencjom dzielonym w zakresie, w jakim kompetencje te nie zostały jeszcze wykonane wewnętrznie przez Unię. W dziedzinie kompetencji dzielonych państwa członkowskie zachowują swoje kompetencje w zakresie, w jakim konwencja nie wpływa na wspólne zasady ani nie zmienia ich zakresu, w tym ich przewidywalnego rozwoju w przyszłości. W związku z tym zakres kompetencji Unii należy oceniać na podstawie kompleksowej i szczegółowej analizy związku między konwencją a konkretnymi przepisami każdego aktu prawa Unii, indywidualnie dla każdego przypadku. Zakres tych kompetencji Unii i ich wykonywanie podlegają, z uwagi na ich charakter, ciągłej ewolucji.

7. Unia i jej państwa członkowskie posiadają zatem kompetencje do zawarcia konwencji. Zawarcie konwencji przez Unię pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia konwencji lub przystąpienia do niej.
 8. Zgodnie z art. 64 ust. 3 i 4 konwencji Unia informuje depozytariusza o wszelkich istotnych zmianach dotyczących zakresu swoich kompetencji.
-